

Anmeldelse af koncert med Don Vappie & Finn Burich International New Orleans Jazz Band

Efter at publikum havde indtaget et velsmagende måltid mad med tilhørende drikkevarer, var der en rigtig god stemning i Elværkets fyldte koncertsal. Denne gode stemning blev ikke mindre, da klubbens formand, Rasmus Foged, bød velkommen til aftenens internationale orkester.

De fire jazzmusikere, som den danske orkesterleder og basunist Finn Burich havde samlet, leverede også en koncert af højeste kvalitet med overraskelser i form af flere nye, ukendte numre og ikke mindst klaversolospil i verdensklasse.

Koncerten var centreret om gæstesolisten, amerikanske Don Vappies eminente sang og banjospil, men allerede i første nummer "Royal Garden Blues" blev alle orkestermedlemmerne præsenteret, så man straks fik indtryk af det høje musikalske niveau: den tyske klarinettist og tenorsaxofonist Thomas l'Etienne, den hollandske pianist Harry Kanters og den belgiske trommeslager Frederik Van den Berghe.

I forbindelse med introduktion af sangen "I would, if I could" påstod Don Vappie, at musikken holder os unge, hvilket ingen i salen – sjovt nok - protesterede imod. Derefter sang han den med eget banjoakkompagnement og på baggrund af de to blæseres lyriske akkompagnement.

"Exactly like You", sunget af Vappie, blev indledt med en flot solo af Burich med dæmper på trombonen efterfulgt af l'Etienes udtryksfulde tenorsax. Undervejs i nummeret var der et spændende sammenspil mellem piano og banjo, hvor pianoet svarede på banjoens udspil – en form for "chase". Nummeret blev afsluttet af en flot trommesolo fra Van den Berghe.

"Memories of You" blev også introduceret af kapelmesterens melodiske og bløde trombone efterfulgt af lyrisk improvisation fra l'Etienne. Vappie havde her skiftet banjoen ud med sin elguitar, som supplerede den bløde og melodiske tone. Kanters og Van den Berghe bandt det hele sammen til et helstøbt nummer.

"Some of these Days" udløste spontane taktfaste klapsalver som anerkendelse af Don Vappies flotte sang og tilsvarende solospil af l'Etienne, og "My Blue Heaven" blev endnu engang indledt af sublimt sammenspil mellem trombone og tenorsaxens fyldige tone, hvorefter Don Vappie sang på ypperlig vis.

Mens de øvrige musikere trådte ned af scenen, annoncerede Harry Kanters, at han solo ville spille "Tea for Two". Han startede sit virtuose spil i langsomt tempo og øgede tempoet trinvis, så han til sidst afsluttede nummeret i lyntempo. Selv i dette lyntempo var fremførelsen elegant og overbevisende. Kanters kan utvivlsomt spille Jelly Roll Mortons meget vanskelige nummer "The Finger Breaker" lige så overbevisende. Finn Burich tilføjede efter de spontane klapsalver fra salen: "Der er lidt snyd med i det. For han har øvet sig på det". Hæ, hæ. Det var i hvert fald pianojazz, når det er allerbedst

Der blev vekslet mellem de nævnte kendte numre og flere mere ukendte numre som "Dark Town Strutters Ball", "Crescent City Moonwalk", "Sale Dame" og ikke mindst det brasilianske nummer "Haroldo no Choso", som l'Etienne spillede og dansede sig gennem understøttet af ikke mindst et meget inciterende trommespil. Det var tydeligt at han følte sig hjemme i denne genre.

Koncertens sidste nummer "Eh La bah" er et rigtig muntert creolernummer, og det blev sunget og spillet med energi og kraft krydret med, at l'Etienne og Burich spillede, mens de vandrede rundt blandt publikum i salen. Salen sang med på opfordring fra Don Vappie. Så et flot, flot afslutningsnummer.

I kraft af vedvarende klapsalver fra salen fik vi så ekstranummeret "Ice Cream" fra 1944, som blev verdenskendt i Chris Barber-versionen fra 1954.

Så alt i alt endnu en stor musikalsk oplevelse med et orkester, der tilsyneladende fornøjede sig lige så meget med hinandens spil som vi andre nede i den fyldte sal i SeaSide Jazz Club.

Mogens Lerbech